

Χρίστος Κυθρεώτης

Μια ημέρα στη ζωή του καθενός

Η 24ωρη περιπέτεια του ήρωα Αντώνη Σπετσιώτη και οι ιστορίες που επινοούμε στην καθημερινότητά μας

ΓΡΑΦΕΙ Ο ΝΙΚΟΣ ΚΟΥΡΜΟΥΖΗΣ

Ενα από τα κυρίαρχα ζητούμενα της σύγχρονης ελληνικής λογοτεχνίας είναι να εντοπίσει από πού πηγάζει η βουή και η μανία του σήμερα. Πώς ανταποκρίνεται το μυθοπλαστικό υποκείμενο στις παράξενες σημάνσεις της εποχής μας. «Είμαστε κληρωτοί του καιρού μας» έλεγε ο Γ.Χ. Οντεν και μπορεί ο χρόνος να είναι σύμμαχος, αλλά το σημερινό πληθυντικό παρόν δεν σου αφήνει πολλά περιθώρια για εκ του ασφαλούς ρέμβη. Στο τελευταίο του ογκώδες μυθιστόρημα ο Χρίστος Κυθρεώτης περπατά εντός 24ώρου

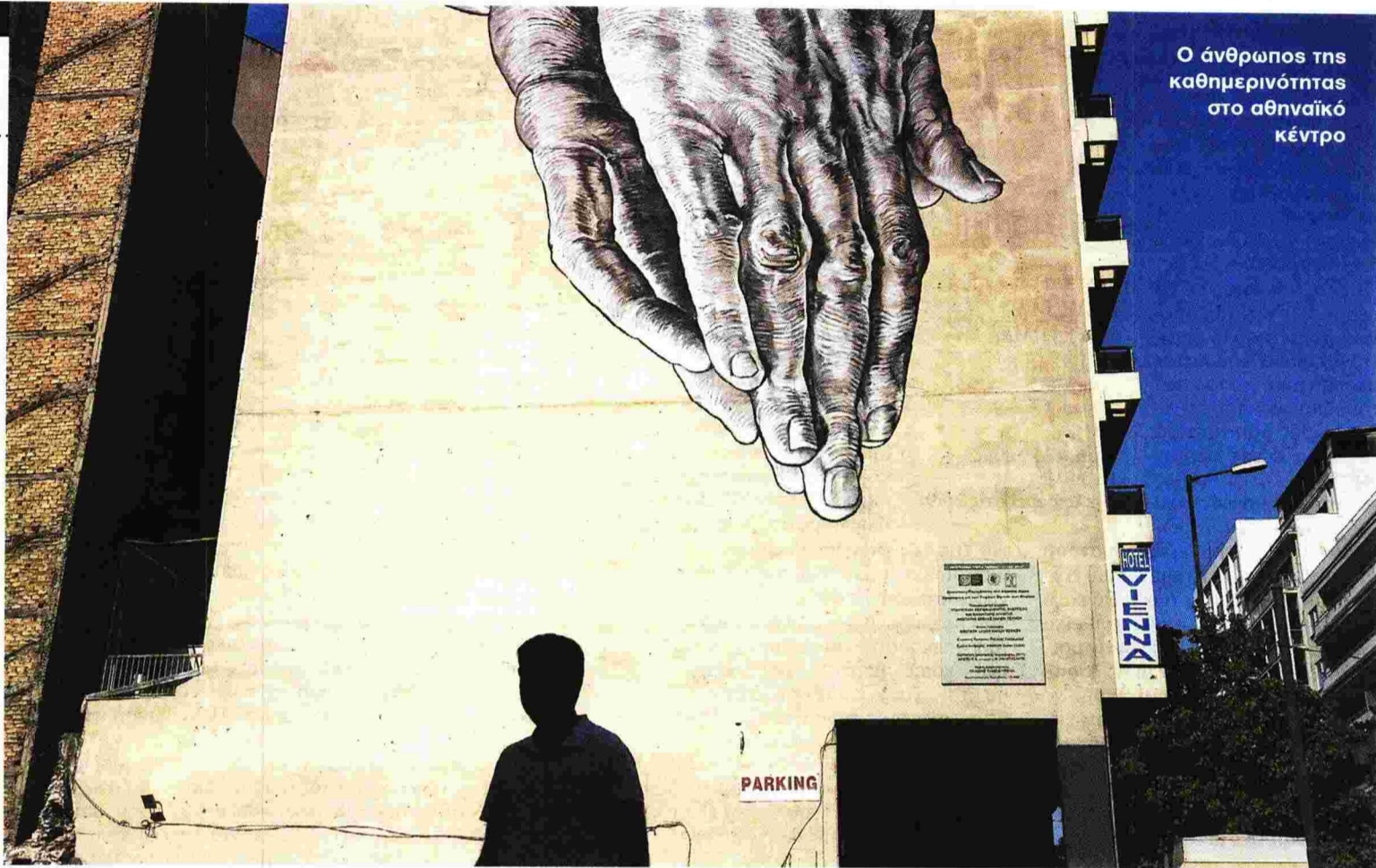
Η βασικός ήρωας δεν βαρυγκομά. Αποδέχεται την κατάσταση ως τέτοια και βλέπει πώς μπορεί να την ξεγελάσει

τις έγνοιες και τον συναισθηματικό κάματο ενός νεαρού δικηγόρου.

Ενα πρόσωπο μέσα στο πλήθος είναι ο Αντώνης Σπετσιώτης. Ενας τύπος με τα οικεία άγχη πολλών εξ ημών, που προσπαθεί να διαπεράσει το πορώδες υλικό της βουλιαγμένης καθημερινότητας. Νέος δικηγόρος που ξημεροβραδιάζεται στην Ευελπίδων. Πόσα όνειρα να χωρέσεις στα χαρτιά των πρακτικών, όταν η ουσία της ζωής διαφεύγει από τα μπατζάκια; Παράλληλα, το γύρω περιβάλλον διαμορφώνεται καθηλωμένο από την πολύχρονη πολιορκία της κρίσης. Τι έχει να διεκπεραιωθεί μέσα σε 24 ώρες; Ενας κύκλος ατελών υποχρεώσεων, που βάζοντάς τες δίπλα δίπλα σχηματίζουν τις ψηφίδες ενός εσωτερικού μονολόγου. Εκεί όπου ο πρωταγωνιστής αναρωτιέται ποιος είναι και τι θέλει να κάνει στη ζωή του.

Ο ίδιος θέλει να φύγει στο εξωτερικό, να παρατήσει το δικηγορικό και να ασχοληθεί με τα linguistics. Δεν ξέρει πού θα τον βγάλει, αλλά αποζητά εναγωνίως να φύγει από τη σκοτισμένη μπετονιέρα της Ελλάδας. Μέσα στη μέρα θα βρεθεί με τις δυο πτυχές του συναισθηματικού του κόσμου. Ενα κορίτσι που έρχεται κι ένα άλλο που φεύγει. Προς τα πού κινείται η καρδιά; Προς κάτι βατό ή προς τα ανοικτά νερά του αγνώστου; Ο,τι συμβαίνει και με τον πατέρα του που έχει μπλεχτεί με μια εργολαβική λαδιά σ' ένα οικόπεδο στο Χαλκούτσι. Ο διαζευγμένος πατέρας του πρωταγωνιστή είναι μια χαρακτηριστική περίπτωση που πύγαινε να βγάλει την καλή με όλα τα μέσα και του γύρισε ανάποδα.

Ενα γαϊτανάκι ελπίδων και χαμένων προσδοκιών. Ο ήρωας προσπαθεί να οραματιστεί τη ζωή του ξανά και ξανά,

Ο άνθρωπος της καθημερινότητας στο αθηναϊκό κέντρο

ζώντας εν μέσω καινών δαιμονίων. Προς τα πού να ρίξει το βάρος στη ζωή του ή μήπως δεν έχει; Κι αν έχει, πού βρίσκεται; Αν και γέννημα θρέμμα της υποτίμησης των πάντων, εκείνος θέλει να σταματήσει να αναπνέει κάτω από το νερό. Να μπορέσει να ξεφύγει από τα γρανάζια της γραφειοκρατίας και της ισοπεδωτικής λογικής προς τα κάτω. Αναλαμβάνει μια υπόθεση απάτης ενός ινστιτούτου αισθητικής του συρμού. Εξαντλητική όσον αφορά της αξιακές προεκτάσεις του δικαίου, καθότι ο νόμος είναι «στενός». Η διπλή όψη της υπαιτιότητας μέσα από καλυμμένα ψέματα και υπεκφυγές.

Ουδείς θέλει να παραδεχτεί τις ευθύνες του. Για όλα φταίει σχεδόν πάντα κάποιος άλλος. Ο ήρωάς μας επιχειρεί να πείσει για το αντίθετο. Οχι με διδακτικό τρόπο, αλλά μέσα από τα κάθετα ερωτήματα που βάζει στον εαυτό του και με την επαφή με ό,τι τον φέρνει σε δύσκολη θέση. Αγωνιά να κατανοήσει τον απέναντι και μέσα από αυτή τη διαδικασία να απλωθεί στο πεδίο οράσεως ενός κόσμου που γέρνει πότε από τη μια μεριά και πότε από την άλλη, σαν εκκρεμές. Μέσα από το τετριμμένο, ο ήρωας ψάχνει να βρει μέχρι πού φτάνει ο ορίζοντας των πεπραγμένων του. Αναλαμβάνει να κοιτάξει προς τα έσω τον ρόλο του πατέρα,

Χρίστος Κυθρεώτης «ΕΚΕΙ ΠΟΥ ΖΟΥΜΕ»

Εκδ. Πατάκη, σελ. 440
Τιμή: 18 ευρώ

του εργαζομένου, του γιου, του εραστή, του φίλου, του μικρού ταξιδευτή της πόλης. Ο ίδιος αναρωτιέται πού εντάσσεται, αν εντάσσεται κάπου, και τελικά τι σημαίνουν αυτοί οι ρόλοι.

Ασφυξία

Ο Κυθρεώτης με στρωτή γραφή βασισμένη αρκετά στον προφορικό λόγο, δίχως υπαρξιακά και λοιπά σχήματα,

πλησιάζει το αντικείμενό του απλά και κατά μέτωπο. Δεν προσπαθεί να βγει από πάνω και να κουνήσει το δάκτυλο. Υπογραμμίζει τα συστατικά της ασφυξίας που κυριαρχούν στην πλοκή και εμμέσως στη χώρα, δίνοντας στριμωγμένες διαφυγές στους χαρακτήρες του. Μέσα από την αέναη παρατήρηση έρχεται λίγο η συγκατάβαση, λίγο η πνιγμένη επιθυμία, ενώ εισρέει μέσα του ο αέρας της

αναζήτησης. Να περάσει η μέρα, να βγει ο κάματος μιας εξακολουθητικής ανασφάλειας που παραμονεύει. Ο συγγραφέας δεν βάζει τον ήρωά του να βαρυγκομά. Αποδέχεται την κατάσταση ως τέτοια και βλέπει πώς μπορεί να την ξεγελάσει. Να τη ραγίσει με όλες του τις δυνάμεις.

Ο δικηγόρος του μυθιστορήματος δεν είναι επαναστάτης. Τα μεγάλα ιδανικά και τα ιδεώδη των προηγούμενων γενεών τον αφήνουν αδιάφορο. Είναι μια πχώ που και αυτή έχει ξεθωριάσει, γιατί δεν απαντά σε καμιά απαίτηση του σήμερα. Μια εποχή που παρέχει άλλες συνθήκες. Πολύπλοκες, αλλά και φασόν, με απαιτήσεις εξωφρενικές, αλλά και με συγκαταβάσεις γκριζες. Οι παγίδες πολλές και το πεπρωμένο που έλεγαν οι παλιότεροι, κενό γράμμα. Είναι μια εποχή επιβιωτών. Και ο Κυθρεώτης αναλαμβάνει να αποδώσει το πλέγμα της. Το μυθιστόρημα μπαίνει στις λεπτομέρειες ενός μακροπεριόδου χρόνου και το 24ωρο εξακτινώνεται σε ένα συνεχές πεδίο, όπου το παρελθόν ψάχνει τα πατήματά του και το μέλλον επιδρά καθοριστικά. Ποιο μέλλον όμως, όταν το παρόν είναι μέγγενη; Η γενιά του Κυθρεώτη δεν θέλει να δραπετεύσει. Θέλει να αλλάξει οπτική γωνία και αυτό είναι τουλάχιστον μια πητική στάση.

